č. j. 7 A 74/2002-30

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobce J. S.**, zastoupeného JUDr. Martinem Horčicem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 27, 280 00 Kolín, proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2002, č. j. 44/32225/31.7.2001,

t a k t o :

I. Žaloba se **o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se **v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 1 000 Kč. Částka 1000 Kč bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Horčice, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (žaloba byla podána u věcně nepříslušného soudu, byla proto usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2002 postoupena Vrchnímu soudu v Praze) dne 22. 3. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí - Správy služeb zaměstnanosti ze dne 17. 1. 2002, č. j. 44/32225/31.7.2001, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Nymburku ze dne 11. 6. 2001, č. j. PK/55/01/R. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (Úřad práce v Nymburku) byl udělen předchozí souhlas s rozvázáním pracovního poměru dle § 50 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), mezi A. S. F., a.s., se sídlem P. 186/56, 198 21 P.9 (dále jen „zaměstnavatel“) a žalobcem.

Žalobce především namítal neexistenci důvodů pro rozvázání pracovního poměru, krácení mzdy zaměstnavatelem, nezařazení na pracovní místo v souladu s pracovní smlouvou, nevypořádání se správních orgánů obou stupňů s jeho námitkami, nemožnost vyjádřit se k dodatečně předloženým listinám, jakož i nezjištění skutečného stavu věci a tím i krácení jeho základních práv ze strany správních orgánů a zaměstnavatele. Dále uvedl, že jednání zaměstnavatele vůči žalobci je šikanózní a nelze připustit, aby požívalo právní ochrany. Rovněž poznamenal, že hlavním důvodem, pro který se zaměstnavatel snaží ukončit pracovní poměr, je obava zaměstnavatele, že by i další pracovníci mohli uplatnit své mzdové nároky.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že skutečnosti uvedené v žalobě ohledně mzdy žalobce, nezařazení na pracovní místo v souladu s pracovní smlouvou, apod. nesouvisí s neudělením předchozího souhlasu dle § 50 zákoníku práce. Proto je irelevantní námitka žalobce uvedená v žalobě, že se těmito okolnostmi správní orgány nezabývaly. Dále uvedl, že zaměstnavatel, jak vyplývá i ze spisového materiálu, nabízel žalobci jiná

pracovní místa, která žalobce odmítal. Žalovaný se rovněž domnívá, že žalobcova práva nebyla rozhodnutím o udělení předchozího souhlasu dotčena a tudíž žalobce nemá žalobní legitimaci k podání žaloby na zrušení předmětného rozhodnutí.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (s. ř. s.), dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval pravomocí pro rozhodování skutečností v žalobě uvedených, tedy tím, zda lze o žalobním návrhu rozhodovat ve správním soudnictví, neboť na základě ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanoveným tímto zákonem (s. ř. s.) nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (s. ř. s.). Ustanovení § 6 s. ř. s. dále stanoví, že z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento (s. ř. s.) nebo zvláštní zákon.

Z výše uvedených důvodů je třeba v řízení ve správním soudnictví dodržet všechny stanovené podmínky, mimo jiné obsažené ve výše zmiňovaném § 6 s. ř. s. a jej rozvádějících kompetenčních výlukách [§ 70 písm. a) s. ř. s.], jež stanoví, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny také úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (rozhodnutí), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento (s. ř. s.) nebo zvláštní zákon jinak. Jak je patrno o rozhodnutí ve smyslu správního soudnictví se jedná pouze tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, tedy rozhodnutí meritorní. Toliko tato rozhodnutí umožnil zákonodárce přezkoumat ve správním soudnictví.

U práv přezkoumatelných ve správním soudnictví by tedy bylo dále třeba prokázat zkrácení jejich nositele rozhodnutím správního orgánu. Takovéto zkrácení rozhodnutím správního orgánu může ovšem nastat jen tehdy, jedná-li se o rozhodnutí zakládající, měnící, rušící nebo závazně určující žalobcova práva nebo povinnosti (viz výše). Udělení předchozího souhlasu (rozhodnutí správního orgánu) s rozvázáním pracovního poměru dle § 46 písm. c) zákoníku práce nesplňuje z důvodu absence výše uvedených znaků po obsahové stránce náležitosti rozhodnutí ve smyslu správního soudnictví. Obdobně, kdy nedošlo ke zkrácení práv žalobce rozhodnutím správního orgánu, Nejvyšší správní soud judikoval i v rozhodnutí č. j. 5 A 54/2002.

K potenciálnímu zkrácení práv žalobce proto nedochází udělením předchozího souhlasu s rozvázáním pracovního poměru správním (státním) orgánem [§ 50 zákoníku práce], neboť se nejedná o rozhodnutí zakládající, měnící, rušící nebo závazně určující žalobcova práva nebo povinnosti, ale teprve následným rozvázáním pracovního poměru výpovědí dle § 46 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, které již však nečiní orgán správní [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zaměstnavatel. Teprve tento akt zaměstnavatele může vést

ke zkrácení práv žalobce v této věci a je proto soudně přezkoumatelný, avšak podle norem občanského soudního řízení a nikoliv ve správním soudnictví.

V souladu s výše uvedenými důvody nedošlo v této věci tedy ke splnění základní podmínky řízení ve správním soudnictví, a sice ke zkrácení práv žalobce rozhodnutím správního orgánu (žalovaného). Tento nedostatek je neodstranitelný. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítá. Odmítnutí žaloby má za následek skončení řízení ve správním soudnictví.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč. O jeho vrácení soud rozhodl analogicky podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednávání věci pokládá za odpovídající rozhodnutí o zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 8. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu